

Meg Donohue

*Hoe eet je
een cupcake?*

Annie

Veel mensen gaan er lukraak van uit dat ik onbetrouwbaar ben. Dat wijt ik dan maar aan het feit dat ik me misschien iets te creatief kleeft, met meelvlekken en al, en geen hedgefondsmanager, internet-ondernemer of jurist ben. O ja, en mijn haar is nogal krullerig, wat me waarschijnlijk ook een air van onvoorspelbaarheid verleent. Het haar is blijkbaar de nieuwe spiegel van de ziel.

Natuurlijk gebruikt geen mens hardop het woord ‘onbetrouwbaar’ om mij te omschrijven. In plaats daarvan strooien ze met charmant bedoelde woordcombinaties als ‘vrije geest’ en ‘onafhankelijk type’, waarmee ze in feite suggereren dat ik zo’n wispelturig, dommig, roekeloos vrouwtje ben dat altijd veertig minuten te laat komt, als ze überhaupt al komt opdagen. Een beschuldiging die wel érg ver van de waarheid ligt. Als ik iets beloof, dan doe ik het ook, dank u hartelijk. Als ik zeg dat ik kom, dan kom ik op tijd.

Maar toch, toen ik voor het eerst in bijna tien jaar midden op de binnenplaats van de St. Clairs stond, overwoog ik eerlijk gezegd heel even om rechtsomkeert te maken en er als de sodemieter vandoor te gaan.

Ik stond oog in oog met een gigantische kolos van een herenhuis – het huis van mijn jeugd en van de beste en slechtste vriendin die ik ooit had gehad – dat zwigend boven me uittorende. De ramen schitterden in de vroege avondzon. Terwijl ik stond te aarzelen steeg de frisse, vrijmoedige

geur van Meyercitroencupcakes op uit de doos die ik vasthield. Ik wist niet goed wat me erger leek: de consequenties als ik mijn belofte aan Lolly St. Clair zou breken, of belachelijk gemaakt worden door een dozijn dappere cupcakes. Ik rechte mijn rug, maakte me zo lang als mijn één meter en zestig centimeter maar wilden worden en marcheerde op naar de voordeur.

Er werd opengedaan door een dienstmeisje met een lang gezicht, een scherpe scheiding in haar zwarte haar en agressieve vegen blusher op haar wangen die sterk deden denken aan oorlogskleuren. Duidelijk een eendagshulpje voor het feest, aangezien personeel met zichtbare make-up altijd al hoog op de lijst van Lolly St. Clairs lange lijst van favoriete ergernissen stond. Ik voorzag de stroom van misprijzen die deze nietsvermoedende vrouw onvermijdelijk over zich heen zou krijgen en voelde een plotselinge golf van sympathie voor haar. Of was het solidariteit?

‘Hai,’ zei ik. ‘Ik ben Annie Quintana.’

Mijn aanwezigheid leek haar ver boven de pet te gaan. Haar verwondering verbaasde me niets, want ik ging niet gekleed in het zwarte uniformpje van het dienstpersoneel, maar zag er ook niet chic genoeg uit om door te kunnen gaan voor een gast. Ze staarde me aan, woest knippend met haar mascaraogen, en keek toen omlaag naar de doos in mijn handen. ‘O,’ zei ze. ‘Je bent hier met de cupcakes.’

‘Klopt. Ik ben hier met de cupcakes. Ik mocht met ze mee. Mazzel voor mij!’ Ik lachte even, maar ze leek niet in de stemming voor kameradschappelijke onderonsjes. Ik begon te vermoeden dat Lolly al een hartig woordje met haar gesproken had. Ze draaide zich om en mompelde iets over haar schouder wat ik dan maar opvatte als toestemming om binnen te komen.

Ik haalde diep adem, rechte mijn rug en volgde haar door de torenhoge hal van de St. Clairs, met zijn glanzende marmeren vloer. Het jachtige, veelkleurige schilderij van Jackson Pollock dat ik me nog prima herinnerde – en later had bestudeerd op de universiteit – hing nog steeds boven het mollige, bruine zitbankje met de kwastjes waarop ik als kind

zo vaak had gezeten. Twee gebogen trappen van mahoniehout baadden in de late namiddagzon, die binnenviel door een rond dakraam, twee verdiepingen hoger. Als die hal ook maar enigszins representatief was, dan was er de laatste tien jaar niets veranderd in huize St. Clair. Dat verbaasde me nauwelijks. Evelyn en Thaddeus St. Clair – Lolly en Tad voor intimi – verkeerden sinds mensenheugenis in de hoogste sociale kringen van San Francisco en waren onwrikbaar in hun goede smaak. Alsof ik zo het verleden binnenliep. Toen ik langs de trap omhoogkeek, verwachtte ik half en half dat Julia St. Clair daar zou staan met een brede grijns op haar gezicht, in haar schooluniform dat op welhaast coutureachtige wijze op maat gesneden was, en dat het nasale gejodel van Jewel uit de kop-telefoon van haar discman zou schallen. Godzijdank was dat onmogelijk. Julia was, net als ik, inmiddels achtentwintig jaar oud en haar geruite Devon Prep-schoolkleertjes allang ontgroeid. Het laatste wat ik had gehoord, was dat ze in New York woonde en onderdirecteur was van een investeringsmaatschappij. Net wat de bankrekening van Julia St. Clair nodig had, was mijn gedachte toen het nieuws over haar prestigieus klinkende baan doorsijpelde via een vage trechter van e-mails en met een twinkelend plofje in mijn inbox belandde. Nog een paar extra nullen.

Toen het dienstmeisje me de keuken in dirigeerde stond ik voor ik het wist oog in oog met Lolly St. Clair, die haar slanke, in Chanel gehulde armen om me heen sloeg in een verrassend onbesuisde omhelzing. Ik was misschien wat aangekomen in de laatste tien jaar, maar de altijd al dunne Lolly was zo te zien pakweg evenveel kilo's afgevallen. Ze voelde breekbaar aan in mijn armen, zo benig als een vogeltje. Een klein, piepend, bizar sterk vogeltje.

'O, goddank ben jij het maar!' kraste ze in mijn oor. 'Ik kreeg zowat een beroerte toen ik de deurbel hoorde. Je bent vast niet vergeten dat vroege gasten in dit huis net zo welkom zijn als builenpest.'

Voor ik de kans kreeg om dreigend in haar kapsel te kuchen duwde Lolly me een armlengte van zich af. Haar nagels priemden in mijn schouders en haar lichtblauwe ogen tastten mijn gezicht af. Ik keek zon-

der knippen terug, maar eventuele veranderingen in Lolly zouden hoogstens met een vergrootglas te ontwaren zijn. Op haar eenenzestigste straalde ze een Faye Dunawayachtige, popperige schoonheid uit. Haar geverfde haar was gecoeffeerd in een witblond kapsel dat langs haar kaaklijn scheerde en gewoonweg geknipt voor haar was. Dankzij de klaarblijkelijke inspanningen van een uitermate vaardige chirurg was haar huid zachtglanzend en strak, zonder ook maar het minste spoor van die windtunnellook die zo veel vrouwen van haar leeftijd leken te hebben.

Toen Lolly haar inspectie had beëindigd, trok ze me weer naar zich toe. ‘Dag liefje,’ zei ze zachtjes. ‘Lieve kleine Annie.’

Ik had me ijzerenheinig voorgenomen om niet verstrikt te raken in het web van herinneringen dat haar stem direct begon te spinnen in mijn hoofd. Ter afleiding keek ik over haar schouder de keuken in. Foutje. Mijn hele lichaam verstrakte op slag. Ik denk dat ik had verwacht dat de St. Clairs iets in de keuken – in elk geval dáár – veranderd zouden hebben uit respect voor mijn moeder of uit verdriet of spijt of desnoods alleen om morbide associaties tegen te gaan. Maar alles zag er nog precies hetzelfde uit. Daar waren de zandkleurige, granieten aanrechtbladen met hun doolhof van goudkleurige adertjes die ik talloze keren gevolgd had met mijn vingers. De dubbele oven waarin Julia en ik pizza’s bakten tijdens logeerpartijtjes met een clubje vriendinnen van de middelbare school. Het lange, rechthoekige raam dat een absurd mooi ansichtkaartenuitzicht op de flonkerende baai en de majestueuze Golden Gate Bridge omlijstte, een aanblik die mijn hart altijd iets sneller deed kloppen, hoe vaak ik het ook zag.

Thuis. Het woord boorde zich in mijn gedachten als een gifpijlje. Bestaat er een woord dat ingewikkelder is? Zo veel inhoud in één simpele lettergreep. In het Spaans is er maar één woord dat zowel ‘huis’ als ‘thuis’ betekent: *casa*. Maar wij moeten natuurlijk weer moeilijk doen. Mijn blik viel een seconde lang op het witmarmeren blad van het kookeiland waar mijn moeder zo lang geleden zo veel tijd had doorgebracht. Ik probeerde

uit alle macht niet naar de vloer te kijken waar mijn moeder was gevonden.

‘Zo,’ zei ik, terwijl ik mezelf voor de tweede keer losmaakte uit Lolly’s omhelzing. ‘Ik zie dat je de boel hier aardig hebt laten versloffen.’

Lolly liet een blaffende lach horen en zwaaide met haar vinger. ‘En ik zie dat jij geen spat veranderd bent. Het kost me moeite om je niet te vragen of je je geschiedenis wel hebt geleerd, jongedame.’

‘Vraag maar raak,’ zei ik. Ik was al aan het ontdooien. Lolly was zo slecht nog niet, ondanks die scherpe nagels van haar. ‘Het antwoord is nog steeds hetzelfde.’

Ze stuurde het dienstmeisje, dat in Lolly’s aanwezigheid opvallend genoeg een stuk minder stug deed, eropuit om de rest van de taartdozen uit de auto te halen die ik van mijn vriendin Becca had geleend. Becca was nota bene degene die had geroepen dat ik in moest gaan op Lolly’s verzoek om cakejes te bakken voor haar benefietfeest voor ‘Save the Children’. ‘Ben je gestóórd?’ had Becca gesputterd toen ik zei dat ik nee wilde zeggen. ‘Denk eens aan al die rijke mensen die je cupcakes proeven! En zo’n kans wil je laten liggen? Waarom? Om je achtmiljoenste amandelcroissant voor bakkerij Valencia Street te bakken? Om de zoveelste keffer uit te laten in het Dolores Park, met poepzakjes en al?’ Het was al met al een tamelijk overtuigend argument. En daar was ik dan, terug bij de St. Clairs, als ingehuurde kracht. Lolly’s diamanten ring –formaat bonbon – had minder scherpe kantjes dan mijn humeur die dag.

Feit was, zoals ik heel goed wist, dat Lolly het wat banketbakkers betreft voor het uitkiezen had in San Francisco. Ze organiseerde minstens eens per maand een royaal feest, haar adresboekje barstte van de cate-raars en partyplanners en non-profitorganisaties die goed genoeg waren voor een fundraiser in huize St. Clair. Maar al jarenlang had ze regelmatig contact met me gezocht middels zorgvuldig geformuleerde e-mails en nu en dan een kordaat voicemailtje, zonder zich te laten afschrikken door mijn onregelmatige antwoordbeleid. Niet dat ik haar niet mocht, ik had alleen al zo’n groot deel van mijn leven moeite gedaan om me los te ma-

ken van de St. Clairs en hun wereld. Ik kende Lolly goed genoeg om te weten dat ze het klassieke type was van ‘geef ze één vinger en ze nemen je hele hand’. Maar toen ze, Joost mag weten hoe, ontdekte dat ik werkte als banketbakker in een koffie- en broodjeszaak in de Mission – van oudsher een latinobuurt waar Lolly tien tegen één nooit van haar leven zelfs maar doorheen gereden was, laat staan dat ze er gegeten had – kreeg ik onwillekeurig respect voor de vasthoudendheid van mevrou.

‘Mijn lievelingscakejes!’ riep ze uit toen ze de doos openmaakte die het dienstmeisje op het aanrecht had gezet. ‘Ik kan nauwelijks geloven dat je dat nog weet. Citroen. Wat een opluchting. Ik was een tikkeltje bang dat je met zo’n vreselijke modérne smaak zou aankomen. Het is al erg genoeg dat ik cupcakes serveer aan volwassenen... Sorry, Annie, liefje, ze zijn natuurlijk helemaal hip, hè? Maar als je met zo’n bespottelijke smaak als *mojito* of *wasabi* was gekomen, had ik het echt niet geweten. Als ik lavendel wil proeven, dan spuit ik wel wat luchtverfrisser op mijn tong.’ Lolly trok een gezicht, voor zover haar strakke vel tenminste meewerkte. ‘Soms ben ik bang dat de hele wereld vergeten is hoe heerlijk subtiliteit kan zijn. Laten we dankbaar zijn voor de klassieken.’ Ze was even stil. ‘Heb je...’ Ze aarzelde en keek me onderzoekend aan. ‘Is dit je moeders recept?’

‘Zo goed en zo kwaad als ik het me kan herinneren. Ik heb haar receptenboek nooit teruggevonden.’ Ik keek weer naar het marmeren eiland midden in de keuken. ‘Ik dacht eigenlijk dat ik er misschien nog even naar op zoek kon, nu ik hier toch ben. Als je het tenminste aandurft om een failliete koekenbakker door je tafelzilver te laten rommelen.’

‘Ik denk dat we voor jou wel een uitzondering kunnen maken. We hebben nooit meer iemand in het koetshuis laten wonen nadat...’ Lolly brak haar zin af. Ze tuurde naar haar parelmoerkleurige nagels tot ze weer zichzelf was en toen ze opkeek was het golfje emotie dat vluchtig over haar gezicht was getrokken gekalmeerd. Ze ademde diep in door haar neus en haar borst zwol onder haar donkere zilvergrijze blouse. Ik stelde me voor hoe ze elke ochtend in de spiegel moest kijken, zo van:

‘Onberispelijk gewelfde wenkbrauwen? Check. Gebeeldhouwde jukbeenderen? Nou en of. Stralende turboglamlach? Jazeker. Dan kunnen we nu fijn kindjes gaan redden.’

‘Ach ja, inwonend personeel leek niet meer zo nodig toen jullie twee gingen studeren,’ ging Lolly verder. ‘Tad en ik zijn als enigen overgebleven in dit veel te grote huis.’

Ik moest mijn lachen inhouden. Lolly en Tad hadden misschien geen personeel meer op hun terrein wonen, maar ik durfde er mijn beste cupcakerecept onder te verwedden dat ze nog steeds elk moment van de dag omringd waren door helpende handen. Die helpende handen waren immers bijna twintig jaar lang die van mijn moeder geweest.

Toen ze zestien jaar oud was, zwanger en verstoten door haar streng katholieke familie, vluchtte mijn moeder, Lucia Quintana, weg uit Ecuador om op de bank van een nichtje in San Francisco Zuid te gaan slapen en daar bleef ze tot de dag dat ze een baantje als kindermisje scoorde bij de familie St. Clair. Ik kende dit verhaal net zo goed als het recept voor een klassieke hotelcake, maar met mijn verstand kon ik er nog steeds niet helemaal bij. Hoe had mijn toch al kleine moeder als tiener, met een buik die net onprettig strak in haar kleren begon te zitten, de moed kunnen opbrengen om haar hele leven achter zich te laten en van de ene op de andere bus te stappen naar een vreemde stad, bijna tienduizend kilometer verderop, waar ze precies één iemand kende?

Dankzij een project van de gemeente belandde ze uiteindelijk op het randje van een luxueuze, parelmoerleurige sofa in de chicste woonkamer die ze ooit had gezien. In het kreupele Engels dat ze in haar twee jaar als werkster had opgepikt, vertelde ze Lolly St. Clair dat ze een dochtertje had, Anita, dat net zo oud was als Lolly’s Julia. Het feit dat ze een kind had bleek wat Lolly betreft een pluspunt, want door de complicaties rond haar geboorte zou Julia enig kind blijven en het leek Lolly toch fijn voor haar om op te groeien met een speelkameraadje. Door de jaren heen had ik deze versie van het verhaal vaak genoeg gehoord, maar ik kende Lolly goed genoeg om te weten dat haar motieven niet zuiver egoïstisch waren

geweest. Onder dat verzorgde uiterlijk hield Lolly een enorm zwak voor de hulpbehoevende medemens verborgen, en wie kon er meer hulp gebruiken dan een alleenstaande, werkloze immigrante met een peutertje op de arm? Kort na dat sollicitatiegesprek verhuisden mijn moeder en ik naar het koetshuis op het terrein van de St. Clairs in het chique stadsdeel Pacific Heights. En tot de dag dat ze stierf hebben mijn moeder en ik nooit ergens anders gewoond.

Terwijl ik zes dozijn cupcakes uitstalde op de witte schalen van Limogeporselein die Lolly had klaargezet, bewonderde ik mijn werk. Lolly had zich terecht zorgen gemaakt om mijn smaakvoorkeuren. Wat mij betreft was er niets beters dan een cupcake die *nét* even anders was. Ik hield van gedurfde combinaties van verse ingrediënten, dik besmeerd met decadente, ouderwetse hoeveelheden glazuur... Een van mijn huidige favorieten was een chai-cakeje met biologische peer en een botercrèmetopping met vanille en gember. Maar Lolly St. Clair had een meer klassieke smaak, dus had ik een assortiment subtiel-aromatische Meyercitroen-, vanille- en mokkacakejes gemaakt voor het benefietfeest. De cupcakes waren kleiner dan mijn gebruikelijke oversized creaties en ik had ze voorzien van een glad laagje botercrème met snoezige fondantvogeltjes en vlindertjes erop die ik eigenhandig had geboetseerd. De cupcakes zagen er in één woord prachtig uit. En hoe ze smaakten? In twee woorden: godvergeten heerlijk.

Lolly stond erop dat ik zou blijven voor het feest, maar pas nadat ze mijn kleding aan een zwijgende inspectieronde had onderworpen. Een oeroude woede borrelde in me op terwijl ze een aarzelende inventaris opmaakte van mijn outfit: paars tuniekje tot op de knie, zwarte legging, dikke armband met turkooizen, gouden ringen in mijn oren, mijn donkere, golvende, als altijd ontembare haar los over mijn rug. Het was in elk geval een trapje hoger dan mijn gebruikelijke kringloopkloffie. Ja, je ziet het goed, dacht ik, terwijl ik mijn kin recht vooruitstak en strak terugkeek. Ik hoor hier niet thuis. Maar ondanks mijn opstandige gedachten

draaide ik die hele inspectie lang zenuwachtig aan mijn armband.

Mijn trots dwong me om de hal weer te doorkruisen en me aan te sluiten bij de feestgangers. De grote, officieel ogende woonkamer van de St. Clairs gonsde al van de ruisende zijden japonnen, tinkelende kristallen wijnglazen vol vloeibaar goud uit de Napavallei en geruisloos rondrennend, in het zwart gekleed bedienend personeel. Iedereen zag er perfect uit: afgetraind en gebruind en tandheelkundig bijgeschaafd. Blijkbaar was er een tandarts in Palm Springs die korting gaf op tandbleking aan de rand van het zwembad, maar had niemand de moeite genomen dat aan mij door te geven. Het voelde zo ongeveer alsof ik een kamp voor rijke volwassenen binnenwandelde waar iedereen zojuist na een dagje gematigd intensief watersporten naar de eetzaal was verkast, alleen waren er geen kano's maar jachten en was er geen eetzaal maar een met kroonluchters en fluwelen gordijnen behangen pronkkamer met onbetaalbare uitzichten.

Éten die lui überhaupt wel? vroeg ik me af, overvallen door trieste gedachten over schalen vol cupcakes met maar één hapje eruit die aan het eind van de avond in de vuilnisbak zouden belanden. Toen ik een glas wijn aangeboden kreeg, nam ik dat dankbaar aan, om vervolgens regelrecht op een van de drie openslaande deuren naar een enorme leistenen patio af te stevenen.

Het was een van de laatste dagen van juni, net na de langste dag van het jaar, en opvallend helder en warm voor een avond in San Francisco. De terrasverwarmers op de patio waren nog niet eens aan. En wederom dat uitzicht: flonkerende baai, brug met de kleur van een roodfluwelen taart, zon die de lucht net een adembenemend perzikintje begon te geven boven de groengrijze eucalyptushellingen van het Presidiopark. In het zuiden het gevangenis-eiland Alcatraz, dat zwaarmoedig uit het water oprees. Ik vroeg me af of die aanblik eventuele witteboordencriminelen in Pacific Heights ooit zenuwachtig maakte als de vijf in de klok was en ze aan de middagborrel gingen. Ik onderdrukte een grijns, leunde over de balustrade, nam het uitzicht in me op en leegde mijn wijnglas.